

- stwierdzenie nieważności wszystkich skutków wywartych przez to oświadczenie;
- rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym;
- zarządzenie natychmiastowego zawieszenia wykonania porozumienia.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy oparty na argumentach, że porozumienie narusza istotne wymogi proceduralne i prawo materialne oraz jest obciążone nadużyciem władzy.
2. Zarzut drugi oparty na stosownych i wiarygodnych raportach Amnesty International, które potwierdzają wspomniane powyżej naruszenia, a także kryzys humanitarny spowodowany porozumieniem.
 - Stosowanie porozumienia, które strona skarżąca uznaje za prawdziwą umowę międzynarodową, spowodowało systematyczne niestosowanie reguł dotyczących azylu oraz bezpośrednie naruszenie konwencji z Genewy.
3. Zarzut trzeci oparty na nocy informacyjnej posłów europejskich Konfederacyjnej Grupy Zjednoczonej Lewicy Europejskiej.
 - Porozumienie stanowi „poważne i stałe naruszenie” wartości Unii.
4. Zarzut czwarty oparty na orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka.
 - Skarga zawiera także twierdzenie, udowodnione na szczeblu międzynarodowym, że Turcja nie jest „krajem bezpiecznym” zważywszy na stosowanie tortur i liczne przypadki skazania z tytułu naruszenia praw człowieka.
5. Zarzut piąty oparty na TFUE.
6. W skardze została skrytykowana okoliczność, że oświadczenie, błędnie oznaczone takim mianem, zawiera wyraźne naruszenie części piątej tytułu V TFUE dotyczącej umów międzynarodowych.
7. Zarzut szósty oparty na Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
 - Porozumienie narusza ponadto prawo międzynarodowe praw człowieka, w tym postanowienia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, dotyczące zarówno samej godności ludzkiej, jak i wyraźnego zakazu „wydań zbiorowych”. W szczególności w skardze podkreślono nieświadome naruszenie lub umyślne niestosowanie wyraźnie wymienionych dyrektyw, które wymagają od Unii stosownej reakcji wobec „masowego napływu” osób na jej granicach, zwłaszcza gdy osoby te są w delikatnej sytuacji, a także dyrektyw, które regulują procedurę przyznawania ochrony międzynarodowej i prawa azylu.
8. Zarzut siódmy oparty na dokumentach organizacji zawodowych oraz innych wiarygodnych organizacji.
 - W skardze wskazano ponadto, że w drodze spornego porozumienia Unia Europejska spowodowała zarówno w Grecji, jak i w Turcji ogromny napływ osób, które żyją w żałosnych warunkach i w braku wszelkich praw, nie biorąc pod uwagę okoliczności, że mogą być już one ofiarami złego traktowania ze strony sił porządkowych.
 - Wreszcie skarga opiera się na stwierdzeniu, że w obliczu katastrofalnej sytuacji ludzkiej i społecznej Unia Europejska naruszyła w oczywisty sposób ciężące na niej obowiązki wynikające z prawa Unii i prawa międzynarodowego.

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2016 r. – Królestwo Szwecji/Komisja Europejska

(Sprawa T-837/16)

(2017/C 038/50)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk i F. Bergius, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2016) 5644 z dnia 7 września 2016 r. udzielającej zezwolenia na korzystanie z żółtego sulfochromianu ołowiu oraz czerwonego chromianu molibdenianu siarczanu ołowiu na mocy Rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (zaskarżona decyzja), oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja przekroczyła swoje uprawnienia wykonawcze na podstawie art. 291 ust. 2 TFUE i rozporządzenia (WE) nr 1907/2006.
 - Komisja przekroczyła swoje uprawnienia wykonawcze w związku z pominięciem art. 55 i 60 ust. 4 rozporządzenia nr 1907/2006 oraz z udzieleniem zezwolenia przy braku spełnienia warunków określonych w rozporządzeniu do udzielenia takiego zezwolenia i w sprzeczności z celem rozporządzenia.
 - Komisja naruszyła art. 60 ust. 4 rozporządzenia nr 1907/2006 poprzez udzielenie zezwolenia bez przeprowadzania własnej oceny warunków do udzielenia tego zezwolenia zgodnie z tym przepisem i bez wystarczająco dogłębnego badania, czy warunki udzielania zezwolenia na mocy tego przepisu są spełnione.
 - Ponadto Komisja naruszyła art. 55 rozporządzenia nr 1907/2006 poprzez udzielenie zezwolenia wbrew celowi systemu zezwoleń, między innymi, polegającego na zapewnieniu właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i stopniowego zastępowania substancji wzbudzających szczególne obawy odpowiednimi alternatywnymi substancjami lub technikami, gdy jest to ekonomicznie i technicznie wykonalne.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja dokonała oczywiście nieprawidłowej oceny oraz niewłaściwego zastosowania przepisów prawa.
 - Te same fakty, jak te, które przedstawiono w odniesieniu do zarzutu pierwszego są również podnoszone w odniesieniu do zarzutu drugiego. Naruszenie przez Komisję art. 55 i 60 ust. 4 rozporządzenia nr 1907/2006, jak opisano powyżej, oznacza tym samym, że w zaskarżonej decyzji Komisja dokonała oczywiście błędnej oceny i niewłaściwego zastosowania prawa.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła zasadę ostrożności oraz obowiązek przedstawienia uzasadnienia.
 - Komisja naruszyła zasadę ostrożności poprzez udzielenie zezwolenia bez przeprowadzania własnej oceny warunków do jego udzielenia na podstawie art. 60 ust. 4 rozporządzenia nr 1907/2006 i bez wystarczająco dogłębnego badania, czy warunki udzielenia zezwolenia na mocy tego przepisu są spełnione.
 - W każdym razie Komisja naruszyła obowiązek przedstawienia uzasadnienia, który wynika z art. 296 TFUE, art. 130 rozporządzenia nr 1907/2006 oraz z zasady dobrej administracji, ponieważ nie jest możliwe, aby wyczytać ze spornej decyzji, w jaki sposób Komisja oceniła, czy warunki udzielenia zezwolenia, zgodnie z art. 60 ust. 4 rozporządzenia zostały spełnione.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r. – BP/FRA

(Sprawa T-838/16)

(2017/C 038/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BP (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat E. Lazar)